

wondering voor de hare! — wel-verzorgd doch veel te fors voor een vrouw... Maar de stem, hoog en klankvol, vulde onmiddellijk het vertrek en verjoeg er de zware deftigheid; elke beweging van het slanke, lenige lichaam was loom-bevallig en de lichte oogen achter de lange, donkere wimpers, schenen een lokkend geheim te verbergen.

Haar tengere en bleek aristocratische gezet, die de kleeding van een eerstejaars-cadet droeg, begon dadelijk, reeds onder de begroeting, met geaffecteerde luidruchtigheid verslag te doen van het spel, doch terwijl Helma zich in den rechtgerugden stoel tusschen Herbert en hem zette, legde zij hem schertsend doch zeer autoritair het zwijgen op, waarbij zij onmiddellijk, en als vanzelfsprekend, aller aandacht voor zich zelve opeischte.

Herbert was opgeveerd, zijn zoeven nog dof-verveelde oogen blonken. Dadelijk begon hij met het meisje een rap en rad gesprek over het schaakspel; hij gaf zich den schijn — Lize hoorde 't met verbazing! — er alle finesses van te kennen; ook hij noemde telkens vreemde woorden, wonderlijk-klinkende speeltermen, zoodat voor het vrouwtje, dat zwijgend en kleintjes in den sofahoek zat, die schertsend gevoerde schermutseling een samenspraak vol heimelijke bedoeling scheen te worden, en Helma's kameraadschappelijke toon, en de volopen blik waarmee ze telkens Herbert in de oogen keek, van een verfijnde behaagzucht leken.

De weduwe had 't gesprek met haar bezoeker gestaakt om glimlachend en met blijkbare voldoening naar haar dochter te luisteren; de cadet viel telkens luidruchtig in de rede en tot beide mannen beurtelings, de oudere en de jonge, wendde Helma zich op haar overmoedig-vrije manier, in beider oogen tuurde zij, met haar groot-open, als argeloozen blik.

Een dompe ergernis begon, als een fysiek onbehagen, in Lize op te kruipen; ze voelde

de atmosfeer in de schemer-lichte kamer tot stikkens benauwd en zichzelf zweeterig, prikkelig warm in haar te dikke kleeren; al een paar maal had ze mevrouw Royens blik langs haar strak gezicht voelen glijden en wist ze zich onbeleefd in haar stugge zwijgen, toch was het haar onmogelijk om belangstelling in het gesprek te toonen, om, zooals de moeder scheen te verwachten, mee hulde te bewijzen aan der dochter geest en slagvaardigheid.

„U bent zeker ook lid van Musica,” wendde eindelijk weer de weduwe zich tot haar bezoeker, nadat Helma 't gesprek naar concerten en comedies had geleid.

„M'n vrouw durft de baby nooit goed alleen laten,” voorkwam Herbert snel Lize's antwoord, „maar dezen winter zullen we toch wel...”

„Het zijn heel goede concerten,” constateerde mevrouw Royen „en een heel prettig, gedistingeerd publiek. Voor Helma, die zelf artieste is, voorzien ze bepaald in een behoefte...”

„Je moet stellig lid worden,” drong het meisje bij Herbert aan, de lange wimpers als sluiers over de lichte oogen, „je zult eens zien hoe leuk de pauzes er zijn.”

„Ik kom veel in de wereld terwille van mijn dochter,” legde de moeder uit, terwijl haar hand, als voelde ze Lize's blik, langs den breeden kriprand harer modieuze rouw-japon streek, „en hij” — 't was de eerste maal dat zij, met een theatraal gebaar de aandacht naar het bloem-omkrans portret leidde — „hij liet mij de plicht om ons kind een gelukkige jeugd te geven.”

„Ik hou niet van uitgaan,” zei opeens het vrouwtje schrill en heftig, „die Musicaconcerten zijn niets voor mij...”; en in een onbedwingbare lust om Herbert te ergeren, hem, die dupe was van heel dit voos en valsch vertoon: „We zullen nog maar eens wachten met het lidmaatschap, van 't jaar kan het er niet af.”

Ze zag zijn donkeren blos, voelde de stekende boosheid in zijn oogen, doch Helma,